

při odepření titulu z opačného mylného názoru právního, v tomto směru pro nezákonnost.

Pokud však stěžovatel se domáhá výroku, že naříkané rozhodnutí mu neprávem odepřelo zařazení do vyšší stupnice platové, byla stížnost zamítnuta jako bezdůvodná, protože dle právního názoru, vysloveného a odůvodněného v témže nálezu ze dne 17. prosince 1919 č. 6593 nárok stěžovatelův na zařazení do vyšší stupnice platové není ani ve služební pragmatice, ani v zákoně o oficiantech opodstatněn.

Tím je také dáno záporné stanovisko k výtce stěžovatelově, že mělo býti vysloveno, že »lhůta pro další postup časový i pro postup do vyšší stupnice platové začíná u něho dnem, kdy uplynul počet jeho 13 služebních let.«

Č. 292.

Zabírání bytů: * Místnosti, které náležejí spolku, sledujícímu účely osvětové, lze zabrati, neužívá-li se jich přímo k těmto účelům, jako na př. k vyučování, přednáškám, za čítárnu atd.

(Nález ze dne 8. ledna 1920 č. 6474/19.)

Věc: Lidumilný spolek v Praze proti společnému bytovému úřadu v Praze stran zabránění bytu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Společný bytový úřad v Praze zabral stěžovateli dle § 6 nař. z 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n. byt o 4 místnostech v domě č. 6 na Ovocném trhu, poněvadž jest prokázáno, že místnosti tyto nejsou dostatečně využity a používají se jen čas od času.

O stížnosti proti tomu podané uvážil nejvyšší správní soud toto:

Stížnost popírá, že zabírací důvod v naříkaném rozhodnutí uvedený jest správný, a dovozuje, že již z toho, že spolek užívá najatého bytu jako spolkové místnosti, jest samozřejmo, že se místností těch nepoužívá ustavičně a po celý den, nýbrž dle toho, jak činnost spolková toho vyžaduje, totiž každého týdne ke konání členské schůze, a mimo to k tomu, že v místnostech spolkových pracují funkcionáři spolku dle toho, jak jim právě volný čas dovoluje.

Naproti této námitce uvážil nejvyšší správní soud, že cit. nařízení o zabírání bytů sleduje v první řadě účel, aby především byty, tedy místnosti, jež dle svého původního určení a úředního schválení jsou ustanoveny k bydlení, po čas nynější nouze bytové nejen nebyly svému určení odnímány, nýbrž aby byly i náležitě využity.

Poněvadž citované nařízení v § 6 v č. 1.—5. nerozeznává mezi byty určenými a používanými k obývání v pravém slova smyslu a mezi byty, jichž se používá k účelům jiným, lze tedy zabrati i spolkové místnosti umístěné v bytu.

Že by zabrané místnosti neměly právní povahy bytu, stížnost sama netvrdí.

Jde tedy toliko o zodpovězení otázky, jsou-li místnosti zabrané užívány toliko čas od času.

Otázka tato není však otázkou právní, nýbrž otázkou skutkovou a zodpovězení její tvoří část skutkového zjištění, o které se naříkané rozhodnutí opírá.

Hledě k tomu nemohl nejvyšší správní soud, jsa vázán předpisem prvního odstavce § 6 zák. o správním soudě, zodpovězení této otázky žalovaným úřadem přezkoumati v ohledu věcném a mohl toliko zkoumati, netrpí-li provedené řízení některou z podstatných vad v 2. odst. tohoto paragrafu vytčených.

Ježto stížnost v tomto směru ničeho nevytýká a nejvyšší správní soud zkoumaje z moci úřední správnost provedeného řízení takových vad neshledal, zvláště když, jak ze spisů patrně, byla stěžujícímu si spolku před vydáním naříkaného rozhodnutí poskytnuta příležitost, aby mohl příslušnými doklady prokázati, jak rozsáhlá jest činnost spolková vůbec a jednotlivých funkcionářů zvláště a zejména, kolik čítá spolek členů, je-li spolkem užívaných místností pro účely spolkové zapotřebí a jsou-li přiměřeně využitkovány, nemohl nejvyšší správní soud ve výroku žalovaného úřadu, že se bytu užívá pro čas od času shledati nezákonnost.

Stížnost tvrdí dále, že jest dle stanov účelem spolku pěstovati přátelství, účinnou lásku k bližnímu a pravdu, kteréhož účelu má býti dosaženo pěstováním bratrského přátelství mezi členy, péčí o vdovy a sirotky, zušlechťováním a mravním povzbuzováním členů k šíření lásky k bližnímu a blaha lidské společnosti, pěstováním a osvědčováním lásky k vlasti, jakož i duševní prací v přednáškách a rozpravách.

Dle toho jest spolek nejen dobročinným, ale i osvětovým a poněvadž místností svých k účelům osvětovým dosud užívá, jest zabrání jich dle předposledního odstavce § 6 cit. nařízení vyloučeno.

Této námitce nemohl nejvyšší správní soud rovněž přiznati oprávněnosti, neboť zmíněné ustanovení vylučuje zabrání místností, jichž se dosud užívá k účelům osvětovým, tedy takových místností, které bezprostředně těmto účelům slouží, jako sálů určených k pořádání veřejných přednášek, učeben, veřejných knihoven a pod.

Že by místností zabraných k těmto účelům používáno bylo, ani stížnost sama netvrdí.

Dovozuje-li konečně stížnost z toho, že místnosti, o něž jde, byly jednou již žalovaným úřadem zabráný a že bylo ku stížnosti proti tomu podané od záboru upuštěno, že nebyl žalovaný úřad při nezměněném způsobě jejich užívání oprávněn, je znovu zabrati, stačí na to poukázati, že dřívějším upuštěním od záboru nepozbyl žalovaný úřad práva, aby zavedl ve věci nová šetření a vydal nový náleze stejného obsahu jako dřívě.

Č. 293.

Z a b í r á n í b y t ů: Za nepoužívanou lze pokládati jen takovou místnost, které majitel její nepoužívá, ač není žádné překážky, jež by mu bránila jí užívatí, a tedy jí pro své účely nepotřebuje.